

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V. L. N.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-28539-3/ČJ-2025-930310-V243 ze dne
27. 11. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

- 1. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024 uložilo Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Doba k vycestování byla stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 6. 2025 ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-2066-3/ČJ-2025-930310-V243 ze dne 29. 5. 2025; žalobce byl povinen vycestovat do 2. 7. 2025.

2. V poslední den lhůty k vycestování dne 2. 7. 2025 podal žalobce žádost o stanovení nové doby k vycestování podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 101 písm. c) správního řádu. Uvedl, že na území České republiky žije od roku 2002, sdílí společnou domácnost s družkou a třemi nezletilými dcerami, z nichž dvě plní povinnou školní docházku a třetí se na ni připravuje. Veškeré rodinné, sociální a společenské vazby má v České republice, zatímco v zemi původu žádné zázemí nemá.
3. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti usnesením č. j. KRPK-2498-127/ČJ-2023-190022 ze dne 24. 7. 2025 zastavil podle § 102 odst. 4 správního řádu, neboť žalobcova žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Ředitelství služby cizinecké policie odvolání zamítlo rozhodnutím č. j. CPR-28539-3/ČJ-2025-930310-V243 ze dne 27. 11. 2025 a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdilo.
4. Žalovaná v odvolacím rozhodnutí vycházela z toho, že žalobce sice žije na území České republiky s družkou a třemi nezletilými dcerami, nicméně tuto skutečnost správní orgány již posoudily v předchozím řízení o povinnosti opustit území. Podle žalované žalobce nic neodlišovalo od situace již zkoumané v tomto dřívějším řízení, neboť dlouhodobě pobývá na území České republiky neoprávněně, byl pravomocně odsouzen za závažnou trestnou činnost související s drogami a od roku 2021 pobývá bez pobytového oprávnění. Žalovaná dále zdůraznila, že rodina zvládla dřívější odloučení žalobce v době jeho pobytu ve V. v letech 2016–2018 i v době výkonu trestu odnětí svobody v letech 2019–2020, a dovodila, že žalobcovy důvody nedosahují intenzity vážných důvodů podle § 101 písm. c) správního řádu.

II. Řízení před soudem

5. Proti rozhodnutí žalované podal žalobce dne 29. 12. 2025 žalobu. V ní namítl především nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť správní orgány podle jeho názoru nesprávně posoudily intenzitu jeho rodinných vazeb a závislost rodiny na jeho přítomnosti. Tvrdil, že řízení o stanovení nové doby k vycestování má odlišný charakter od řízení o povinnosti opustit území a slouží k odstranění tvrdosti uložené povinnosti. Uváděl též, že žalovaná se nevypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí na jeho rodinný a soukromý život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a zejména na nejlepší zájem jeho tří nezletilých dcer. V této souvislosti zdůraznil, že nejmladší dcera je vzhledem ke svému věku na jeho péči výrazně odkázána. Dále žalobce namíтал, že v případě jeho vycestování by nebylo možné spolehlivě předpokládat rychlý návrat do České republiky vzhledem k omezeným možnostem žádat o pobytové oprávnění ve V., k absenci osoby, na kterou by se mohl sloučit, a k překážkám souvisejícím s jeho trestní minulostí.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou, neboť postupovala v souladu se zákonem a její rozhodnutí je řádně odůvodněné. Podle ní žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uvedl skutečnosti, které již byly vypořádány v předchozím řízení o povinnosti opustit území, a nenamítl nic, co by zakládalo povinnost správních orgánů stanovit mu novou dobu k vycestování.

K účastenství jiných osob na řízení

7. Policejní orgány jednaly v řízení i s rodinnými příslušníky žalobce. Soud se proto zabýval tím, zda tyto osoby přicházejí do úvahy jako osoby zúčastněné na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na předmět řízení a předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že *prima facie* o osoby zúčastněné na řízení jít nemůže, byť se účastnily správního řízení. Okruh účastníků správního řízení a osob zúčastněných na řízení nemusí být nutně stejný, posouzení je „nutno striktně oddělit“ (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 17/2022-60 ze dne 27. 4. 2022, odst. 33).
8. Nejvyšší správní soud totiž v č. j. 5 Azs 51/2025-28 týkající se *shodného předmětu řízení*, tj. rozhodnutí o rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, konstatoval, že účelem řízení v pobytových věcech, týkají-li se rodiče, *není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte*.
9. Zároveň Nejvyšší správní soud konstatoval přímo ve věci žalobce, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce se dotkne jeho rodiny *pouze fakticky, nikoliv právně* (rozsudky NSS č. j. 4 Azs 18/2022-65 ze dne 27. 7. 2023, odst. 48; č. j. 9 Azs 79/2025-47 ze dne 16. 10. 2025, odst. 38). Potud se nejví jako rozumně předpokladatelné, že v řízení o předmětu, který se práv rodiny cizince dotýká *nepřímo*, a zároveň ve skutkových okolnostech případu, kde bylo dotčení rodiny žalobce již dříve označeno za pouze faktické, mohla být splněna podmínka *přímého dotčení práv* osob zúčastněných na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).
10. To ostatně odpovídá i obecné judikatuře Nejvyššího správního soudu k postavení osob zúčastněných na řízení v cizineckých věcech. Samotný zásah do rodinného či soukromého života pro existenci *přímého* dotčení práv či povinností nestačí¹, a to přesto, že se v cizineckých věcech uplatňuje přístup vůči cizincům výrazně vstřícnější než v jiných věcech (srov. např. rozsudek č. j. 1 Azs 168/2024-30, odst. 37, 42; rozsudek ve věci Mirzoyan proti České republice č. 15117/21 a 15689/21 ze dne 16. 5. 2024, odst. 99, 100). Z praktického hlediska by opačný závěr ostatně vedl k tomu, že v každé cizinecké pobytové věci, kde je dotčen rodinný život, by každý z dotčených členů rodiny podat žalobu (požadavek *přímého vztahu* mezi napadeným správním rozhodnutím a jeho dopadem do práv je společný pro § 34 a § 65 s. ř. s.).

Ústní jednání

11. Při ústním jednání žalobce setrval na své argumentaci. K dotazu soudu odpověděl prostřednictvím zástupkyně, že dcery jsou na něj zvyklé a žalobcův odchod by mohl ohrozit jejich vývoj. To platí zejména pro nejmladší dceru, které se narodila až po propuštění žalobce z výkonu trestu a bylo by pro ni těžké pochopit odloučení. Družka žalobce by k péči o dcery musela využít třetí osoby, na což dcery nejsou zvyklé a bylo by to i finančně náročné. K dotazu soudu, zda došlo oproti předchozím řízením ve věci žalobce k nějaké skutkové změně, žalobce označil za skutkovou změnu právě narození

¹ Jílek, D.: Jak vykládat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte? in: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2024. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2025, str. 273, 280.

třetí dcery.

12. Dále se soud dotazoval na to, jakým obecným způsobem by v praxi měl fungovat výklad zastávaný žalobcem; zda by okolnosti rodinného života – zejména výkon péče o nejmladší dceru – měly vést opakovaně k odložení pravomocně uložené povinnosti vycestovat až do doby, kdy bude tato dcera samostatná, tj. například až do roku 2039, kdy jí bude 18 let. K tomuto dotazu žalobce setrval na tom, že v aktuálních okolnostech jeho případu je důvod stanovit novou dobu vycestování a hypoteticky ji bude třeba stanovovat tak dlouho, dokud pro to budou trvat podmínky.

III. Posouzení věci

13. Žaloba není důvodná.
14. Předně je třeba uvést, že žalobce se u Krajského soudu v Plzni nesoudil poprvé: zdejší soud opakovaně dospěl k závěru, že existují důvody veřejného pořádku pro zrušení povolení žalobce k pobytu i k uložení povinnosti opustit území ČR s tím, že okolnosti jeho rodinného života nejsou mimořádné a neodůvodňují nepřiměřenost takového rozhodnutí.² Na tomto posouzení se nic nezměnilo, a to ani s přihlédnutím k tomu, že v řízení o stanovení nové doby k vycestování se liší předmět řízení a částečně se liší i posuzované otázky.

Obecná východiska stanovení nové doby k vycestování

15. Podle čl. 7 odst. 2 návratové směrnice platí, že členské státy prodlouží dobu k dobrovolnému opuštění území o přiměřenou dobu s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů, jako jsou délka pobytu, přítomnost školou povinných dětí a existence jiných rodinných a společenských vazeb, je-li to nutné.
16. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců mimo jiné platí, že pokud cizinec požádá během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
17. Podle § 174a odst. 2 téhož zákona mimo jiné platí, že policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o povinnosti opustit území ... vedeného na žádost cizince zohlední zejména *dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území.*
18. Podle § 101 písm. c) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže *nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti* nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto

² Rozsudky KS v Plzni č. j. 16 A 20/2022-43 ze dne 10. 11. 2022 a č. j. 17 A 35/2025-78 ze dne 3. 11. 2025 (uložení povinnosti opustit území); č. j. 35 A 6/2024-75 ze dne 28. 6. 2024 (vyhoštění); č. j. 76 A 2/2021-82 ze dne 15. 12. 2021 (zrušení trvalého pobytu).

možnost zákon,

19. Žalobce správně poukázal na to, že praxe správních soudů se (novým) rozhodnutím o stanovení nové doby k vycestování opakovaně zabývala.
20. V případě nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu dochází k prolomení překážky věci pravomocně rozhodnuté dodatečnou modifikací původního rozhodnutí. Toto ustanovení slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti *zpravidla, nikoli však nutně*, v případě změny skutkových okolností. Institutu nového rozhodnutí ke stanovení nové lhůty k vycestování lze přitom využít opakovaně; nemůže však změnit obsah výrokové části rozhodnutí v rozsahu pravomocně uložené povinnosti vycestovat (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 235/2017-39 ze dne 19. 11. 2019, č. 3960/2020 Sb. NSS). Jinými slovy, povinnost cizince vycestovat stále trvá, ale lze ji z výjimečných důvodů i opakovaně odložit, zejména pokud se změnily skutkové poměry, ze kterých vycházelo původní rozhodnutí.
21. Samotná existence důvodů předpokládaných § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemá za následek automatickou povinnost správních orgánů vyhovět žádosti cizince o nové stanovení doby k vycestování dle § 50a odst. 3 věty třetí téhož zákona. K vyhovění žádosti je nutné, aby byla shledána existence důvodů podle § 174a odst. 2 *a současně* aby tyto důvody byly shledány závažnými ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu (srov. usnesení NSS č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 18; a jemu předcházející rozsudek KS v Plzni č. j. 63 A 18/2024-48 ze dne 5. 2. 2024). To odpovídá různým jazykovým verzím čl. 7 odst. 2 návratové směrnice, která k prodloužení doby k vycestování vyžaduje zvláštní okolnosti konkrétního případu a *zároveň* nutnost prodloužení (*je-li to nutné, where necessary, soweit erforderlich, jeżeli jest to konieczne*).
22. Z výše uvedeného plyne, že stanovení nové doby k vycestování neslouží ke skutkové revizi původního rozhodnutí ani k přehodnocení jeho předchozích závěrů. Závěr o nepřiměřené tvrdosti původního rozhodnutí o povinnosti opustit území musí být založen na právních či skutkových otázkách, které se projeví po tomto rozhodnutí (původně existující skutečnosti, které jen následně vyšly najevo jsou důvodem pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu).
23. Z hlediska obecného vymezení aplikovatelných právních pravidel je nerozhodný důraz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 22 Azs 82/2025-35 ze dne 27. 8. 2025. Z něj totiž plyne toliko to, že nelze (bez dalšího) zaměňovat řízení *o stanovení povinnosti opustit území* a řízení *o žádosti o stanovení nové doby k vycestování*, tj. že si rozhodující orgán musí být vědom odlišného předmětu řízení, a že na nevhodnost zaměňování upozorňoval již žalobce (odst. 15–17 rozhodnutí). Nic bližšího Nejvyšší správní soud neuvedl, nerekapituloval ani ony výhrady žalobce; věc bez dalšího vrátil krajskému soudu, aby svůj názor vyjádřil jako první.
24. V řízení *o žádosti o stanovení nové doby k vycestování* je tedy třeba zohlednit odlišnost předmětu řízení od řízení *o stanovení povinnosti opustit území*. Nelze však ignorovat to, že v obou těchto řízeních je významnou otázkou dopad do rodinného či soukromého života cizince. Liší se tedy předmět řízení, nikoliv nutně rozhodné otázky. I v řízení *o žádosti o stanovení nové doby k vycestování* lze proto vzít v potaz, jak byla tato otázka dříve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

posouzena (srov. cit. usnesení NSS č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 16 a 20; toto rozhodnutí ostatně předchází žalobcem cit. rozsudku č. j. 22 Azs 82/2025-35). Jde o instituty související z hlediska obsahu, ale také procesně: stanovení povinnosti opustit území, stanovení nové doby k vycestování a nové stanovení povinnosti opustit území na sebe mohou navazovat v různém pořadí (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 107/2021-38 ze dne 24. 8. 2022, kde na stanovení povinnosti opustit území navazovalo stanovení nové doby k vycestování, na které navazovalo opětovné stanovení povinnosti opustit území). Bylo by nelogické, aby nemohly být zohledněny stejné skutečnosti.

Absence pádných důvodů pro stanovení nové doby k vycestování žalobce

25. V nyní souzeném případě nedošlo k žádné změně okolností, které by představovaly kvalitativní změnu oproti stavu, kdy byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR.
26. Délka pobytu byla posouzena již při zrušení povolení k pobytu i při uložení povinnosti opustit území s výsledkem, že nepředstavuje překážku pro vycestování žalobce. V tomto ohledu se situace nijak podstatně nezměnila.
27. Rodinné vazby žalobce byly posouzeny již při zrušení povolení k pobytu i při uložení povinnosti opustit území. V tomto ohledu se situace nijak podstatně nezměnila.
28. Žalovaná přitom správně zohlednila, že žalobce a jeho rodina byli v minulosti schopni překonat vzájemné odloučení. Takovou okolnost výslovně zohledňuje i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 17, 20). Konkrétně v pobytových věcech žalobce to správní soudy učinily opakovaně a žalobce s touto námitkou opakovaně neuspěl. K tomu soud připomíná, že i při těchto minulých úvahách o schopnosti překonat dočasné odloučení se věc měla skutkově tak, že žalobce byl v části v zahraničí, v části pak ve výkonu trestu, kde ho členové rodiny pravidelně navštěvovali. Není to tedy tak, že dříve žalobce v kontaktu s rodinou vůbec nebyl, kdežto po propuštění z výkonu trestu kontakt zase navázal. Ve skutečnosti ho udržoval již dříve. I v minulosti platilo, že družka žalobce musela využít pomoci třetích osob, aby mohlo zabezpečit péči o dcery.
29. Celý aktuální pobyt byl ostatně budován ve stavu nejistoty, protože žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území ČR. Lze tak stěží hovořit o tom, že by šlo pro rodinu žalobce o zásah nepředvídatelný. Jedinou výjimkou může být nejmladší dcera žalobce, která s ohledem na svůj věk a tomu odpovídající sociální, emoční a kognitivní vývoj stěží mohla vnímat a pochopit nejisté pobytové postavení žalobce.
30. Oproti okolnostem zohledněným *při zrušení povolení k pobytu* došlo k jediné podstatné skutkové změně – je jí právě narození nejmladší dcery žalobce. Její narození však již *bylo zohledněno při uložení povinnosti opustit území*. Ani v tomto ohledu se situace tedy ve výsledku nijak podstatně nezměnila.
31. Celkově bylo na žalobci, aby tvrdil a prokazoval existenci nových důvodů, které by odůvodňovaly stanovení nové doby k vycestování (srov. cit. rozsudek č. j. 6 Azs 107/2021-38, odst. 44). V tomto ohledu však žalobce nic specifického netvrdil. Ustrnul na spíše obecném tvrzení o zásahu do života rodiny a tvrzení, že zásah do práv dcer nelze vyloučit, protože by to mohlo ohrozit jejich vývoj. Nijak blíže však tento zásah nekvantifikoval ani neprokazoval. Absence tvrzení specifických okolností pak vede k tomu, že okolnosti případu žalobce lze také posoudit jen typově: žalobce s dcerami sdílí společnou domácnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ty jsou na něj zvyklé, a družka se na něj spoléhá při zajištění péče o domácnost. V tomto ohledu lze tvrzení žalobce považovat za „konkrétní“. Tyto skutečnosti správní orgány však vzaly za prokázané a posoudily je jako nedostatečně závažné, aby odůvodnily vyhovění žádosti žalobce. Lze si samozřejmě představit, že rodinný život cizince bude v některém ohledu specifický, takže té které skutkové okolnosti by bylo třeba při vyvažování přiřadit vyšší míru důležitosti. Taková specifika však žalobce netvrdil.

32. Takto vedená nespecifická argumentace ve spojení s absencí skutkové změny nemůže odůvodnit závěr o nepřiměřenosti naříkaného rozhodnutí. Zájem rodiny žalobce na společném nerušeném soužití či přímo zájem nezletilých dětí žalobce je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat. To platí i řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování (srov. cit. usnesení NSS č. j. 5 Azs 51/2025-28).

Povinnost žalobce prokazovat specifika jeho rodinného života

33. Žalobce nemá pravdu v tom, že policie měla aktivně zjišťovat skutkový stav ve vztahu k nezletilým dětem. Správní orgán totiž nemá v řízeních podle zákona o pobytu cizinců povinnost *ex officio* zjišťovat okolnosti rodinného či soukromého života *nezletilých dětí cizinců*. Pro všechny cizince, tj. i pro nezletilé děti platí druhá věta § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle které *je účastník řízení povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
34. Tato věta je zjevnou modifikací obecné procesní povinnosti správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, a je také modifikací povinnosti vyhledávat skutečnosti svědčící ve prospěch cizince podle § 50 odst. 3 správního řádu. Nejde o konkretizaci povinnosti součinnosti (§ 50 odst. 2 správního řádu), ale o pravidlo určující, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu: ve vztahu ke skutkovým okolnostem významným pro posouzení přiměřenosti *odpovídá právě cizinec* za to, že tyto skutečnosti konkrétně uvede. Absence takových tvrzení jde k jeho tíži, správní orgány nejsou povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy zjišťovat podrobnosti a specifika cizincova soukromí a pátrat po nich. Prakticky ve všech pobytových věcech tyto závěry potvrzuje i vybraná judikatura Nejvyššího správního soudu, která se *týkala i cizinců s nezletilými dětmi*, a to v řízení zahajovaných na žádost i z moci úřední (srov. např. rozhodnutí č. j. 1 Azs 260/2020-27 ze dne 17. 8. 2020, odst. 29–32; č. j. 3 Azs 246/2020-39 ze dne 24. 5. 2022, odst. 28–30; č. j. 2 Azs 135/2023-33 ze dne 10. 8. 2023, odst. 16, 19; č. j. 1 Azs 168/2024-30 ze dne 21. 11. 2024, odst. 47, 49). Tento postup shledal akceptovatelným i Evropský soud pro lidská práva (srov. cit. rozsudek ve věci Mirzoyan proti České republice, odst. 99, 100).
35. Bylo tedy *zákonem i judikatorně stanovenou procesní povinností žalobce*, který byl účastníkem řízení, aby konkrétním označením relevantních skutečností vymezil okruh zjišťování skutkového stavu, a to i ve vztahu k dětem. Tento náhled nezastává pouze zdejší soud a výše citovaná právní úprava a judikatura, ale též aktuální odborná literatura: u případů *„nepřímého dopadu se zásada nejlepšího zájmu dítěte použije jiným způsobem, než je tomu u rozhodnutí s bezprostředním právním dopadem na nezletilého*. Ustanovení čl. 3 odst. 1 [Úmluvy o právech dítěte] neukládá adresátům závazek aktivně zjišťovat zájmy dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Jejich povinností je posoudit, zdali v důsledku nepřímého vlivu rozhodnutí nejsou zájmy dítěte závažným způsobem ohroženy.“ [důraz doplněn].³ To je ostatně závěr, který zdejší soud vyjádřil přímo ve věci žalobce v rozsudku č. j. 35 A 6/2024-75.

36. Celkově tak lze uvést, že v řízení nedošlo k žádné změně právních či skutkových poměrů. Poměry žalobce byly zohledněny při stanovení doby ke splnění povinnosti opustit území i při prvním stanovení nové doby k vycestování. Nebyly tak prokázány žádné nové důvody, pro které by původní rozhodnutí bylo třeba v aktuálních podmínkách hodnotit jako příliš tvrdé. Zároveň platí, že stanovení nové doby nemůže sloužit k revizi původního rozhodnutí. Právě opakovaná sistace původní doby ke splnění povinnosti opustit území a její nahrazování novou a novou dobou beze změny okolností však není ničím jiným než faktickou revizí původního rozhodnutí.
37. V pojetí žalobce by skutečně mohlo hrozit, že mu nová doba k vycestování bude stanovována až do roku 2039, kdy nabyde zletilosti jeho nejmladší dcera. Tento výklad a výhled jsou pro zdejší soud nepřijatelné. Krajský soud v Plzni proto trvá na závěru vyjádřeném v rozsudku č. j. 63 A 18/2024-48: § 50a odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců ve spoj. s § 101 písm. c) správního řádu a čl. 7 odst. 2 návratové směrnice musejí být vykládány v tom smyslu, že trvající existence konkrétních důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nestačí pro opakované stanovování nové doby k vycestování; musí k tomu přistoupit vážná povaha těchto důvodů, která se musí v průběhu času stupňovat, aby odůvodnila pokračující odkládání pravomocně stanovené povinnosti. Takové důvody žalobce neprokázal.
38. Nedůvodná je i námitka omezené možnosti vrátit se na území ČR. I tato námitka opět ukazuje, že žádost žalobce obsahově neplní účel předvídaný pro nové rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu: možnost návratu do ČR na základě krátkodobého víza byla – tak jako všechny ostatní otázky – opětovně posouzena v předchozích řízeních s tím výsledkem, že je sice omezená, nebrání však uložení povinnosti opustit území ČR. Pokud se žalobce z toho samého důvodu nyní snažil dosáhnout stanovení nové doby k vycestování, jde zjevně o snahu nepřímo revidovat původní závěry původního rozhodnutí. Nejde tedy o nějakou původně nepředvídanou tvrdost, kterou by nyní bylo třeba zohlednit.
39. Tato námitka tedy podle Krajského soudu v Plzni vůbec nemůže odůvodnit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stručně však lze uvést, že předchozí trestní minulost cizince *a priori* nevylučuje možnost udělení krátkodobého víza; vše závisí na dalším chování cizince a individuálním posouzení jeho případné žádosti. Namítaná absence trestní záchovalosti tedy v tomto ohledu není ani relevantní: pravidla pro vydávání krátkodobých víz upravuje vízový kodex (nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009). Mezi důvody neudělení víza pak nepatří pouhá skutečnost, že cizinec má záznam v rejstříku trestů (srov. čl. 21 a 32 vízového kodexu). Možnost využít krátkodobá víza akceptoval i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení č. j. 5 Azs 51/2025-28, odst. 19; č. j. 3 Azs 140/2024-34 ze dne 20. 2. 2025, odst. 16)

IV. Závěr

³ Jílek, D.: Jak vykládat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte? in: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2024. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2025, str. 281.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

40. Žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. února 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.